

Erik Johan Stagnelius

Liljor i Saron, Teosofiska Diktningar

Stockholm, tryckt hos Olof Grahn, 1820.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Kungl. biblioteket.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Kungl. biblioteket och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
<https://lb.se/författare/StagneliusEJ/titlar/LiljorI SaronProspekt/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb2395529-faksimil>

Liljor i Saron,

Teosofiska Diktningar.

Under ofvanstående Titel kommer att af undertecknad ifrån trycket utgifvas en samling af religionspoesier, i mästadels lyrisk form.

Ordet Teosofisk må ej skrämman någon. All Teosofi är icke annat än innehållet af en religiös verldsåsig, iklädd olika färjor hos olika Individuer, men alltid utgående från ett och samma intellektuella ljus. Det är icke svårt att finna, hvori hon skiljer sig från egentlig Teologi. Det sednare namnet antyder en systematisk anordnad framställning af det skrifna, såsom en blott minnessak uppfattade Ordets innehåll. Teosofien åter är hjertats och fantasiens, eller, om man så vill, en ännu högre organs lefvande åskådning af det Gudomliga Ordet, hvarhelst det och uppenbarar sig, i Skrift, Natur eller sjelf-kontemplation.

Om lättfattlighet och frihet för allt metafysiskt ordkram kan man på förhand försäkra. Men då de eviga ideerna endast genom sina symboler kunna uttryckas, och dessa symboler, dels icke finnas, oss vetterligt i den omgivande Naturen, dels icke kunna af Skalden efter godtycko skapas, har man vid deras framställande måst begagna sig af åtskilliga, mer eller mindre gamla mythiska denominationer, hvilka dock i korta anmärkningar skola förklaras.

På detta arbete begäres härmedelst prenumeration med 1 R:dr Banco för 3:ne häften af 5 à 4 ark hvardera. Om upplagans typografiska natur i öfrigt vill man på förhand ingen ting afgöra; den skall emedlertid blifva värdig arbetets förmodade förtjenst och den aktning man är sin Allmänhet skyldig. Första häftet utkommer senast i början af nästa Mars; de andra följa oförtöfvadt.

Länge nog har Poesien till ovärdigt föremål nedsänkt sin himmelska låga; det är tid att hon återvänder till källan. Lik menniskosjälén, hvars älskande Eko hon i dödligheten är, har hon sökt förglömma sitt eteriska ursprung och med förgängliga blomster, i Tidens dalar, kransat sina hår. Dock förlängt söker hon att förneka sig sjelf; så länge hon ännu förblifver Poesi flammor dock ständigt minnets Vestasflamma i hennes inre och saknadens tårar glänsa i hennes blick. Stockholm den 12 December 1820,

E. J. STAGNELIUS.

Mars

Milda, skapande kraft, som, fluten ur Gudomens sköte;
 Fyller himmel och jord och hafvets suckande rymder,
 Med din plastiska drift och de stela massorna tvingar,
 Klädde i skönhetsens vårliga dräkt och med ljuset försonte;
 Att för Andarnes släkt Guds kärlek och vishet bekänna!
 Du som, herrlig och mild, till Skaparens lefvande Tempel
 Bygger de fallna själarne opp och riktar det sorgsna
 Ögat mot Andarnes Sol, af förlåtelsens gloria kransad,
 O! med hvad heligt namn dig nämna, du verldarnes Ande?
 Eviga suck från Gud, i materiens och tankarnes rike
 Lika Gudomlig och hög, dig vågar mitt bätvande hjerta
 Till sin ämnade heliga sång anropa om bistånd,
 Medan i presterlig skrud, med rökelsens gyllene skålar,
 Dristigt i Sanningens Tempel jag går och rysande fattar
 Harpan, som hittills stum behängde den åldriga muren.
 Fjerran ifrån mig drif hvar lämning af mörkret, som magiskt
 Än omtöcknar min själ, kom skära å nyo mitt hjerta
 Med din gudomliga eld och rena min själs tabernakel,
 Att den eviga Sanningen der i det stilla må throna,
 Ej af styggelser trängd, ej störd af passionernas suckar;
 Ty med kärleken blott sig visheten himmelskt förenar
 Och vid sidan ej kan det töckenbekrigande ljuset
 Dimmor af Hyle födde och nattgestalter behålla.

Tingens natur förkunna jag vill, vill skåda dem flyta
 Ur det gudomliga Varandets sköt, den kristalliska källan,
 Ej af Aoner tömd, ej af rastlöst hvälfvande sekler,
 Hvilken i Tider och Rum med oändliga vågor sig gjuter,
 Vattnande lifvets glada familj på melodiska stränder.
 Vänner! Er helgas min sång. Hvad i långa bedröfliga nätter,
 Lifvad af Gudomens tröst min forskande Ande har uttänkt,
 Då med sitt dystra bloss den tregestaltade Månen
 Öfver mig blänkte i skyn och stjernornas lysande samling
 Höllo sin vakt med nickande ljus på den blåa Olympen
 Vill jag till närmare granskning Er ge i dristiga sanger.